

La simulació irònica

El primer recull de narracions de Rafael Escobar arreplega cinc peces curtes guardonades totes en diferents certàmens. Les passions impossibles, els premis literaris i l'engany de les aparences són alguns dels temes d'aquestes obres.

HISTÒRIES URBANES

RAFAEL ESCOBAR

COL·LECCIÓ "NARRATIVA", 2

50 PÀGINES

PERIFÈRIC EDICIONS, VALÈNCIA, 2003

Rafael Escobar és un dels bons escriptors valencians de vocació tardana, ja tenia 46 anys quan va escriure el seu primer text literari. Des de llavors ha guanyat més d'una trentena de premis, entre ells l'Andròmina de narrativa per *L'últim muetzi* (1993) –una novel·la històrica ubicada en el temps de l'expulsió dels moriscos–, ha publicat sis novel·les i un bon grapat de contes.

Històries urbanes reuneix cinc obres escrites a la dècada dels noranta. El relat que obre el volum és "Pulcritud" –Premi Joan Fuster de l'Ajuntament d'Almenara al 1990–; tot i ser el primer escrit de ficció de l'autor revela una prosa entenedora, neta, mesurada, amb els artificis justos i el to adequat. Com a la resta de contes, el narrador es manté lleugerament distant dels personatges i les seues peripecies mitjançant la dosificació d'una ironia equilibrada. El cínic i elegant

protagonista defensa unes formes respectuoses amb la tradició, encara que es comporta com un delinqüent antisocial.

A “Emergència”, una situació límit en un avió deixa albirar durant un instant una passió prohibida entre dos passatgers. Escobar explora els corrents insospitats subjacents a la realitat i les seues convencions i, així, evidencia la seua impostura.

Els dos següents escrits, “Conversa al bar” i “Impecable planificació”, desenvolupen intrigues relacionades amb la literatura, l’univers dels premis literaris i l’orgull dels lletraferits. Al primer text, un mediocre participant de certàmens literaris agredeix amb àcid un escriptor famós que sol copiar els arguments dels originals que es presenten als premis. La vanitat del novel·lista d’èxit, incapaç d’acceptar la publicació conjunta dels seus títols amb un desconegut és finalment castigada. El protagonista de “Impecable planificació” és també un escriptor presumptuós habituat a guanyar concursos literaris que rep una punició. Un delinqüent que ressegueix les convocatòries amb lliurament en metàl·lic li roba els diners a la sortida d’un lliurament de premis.

El darrer relat, “Perversa oronella tar-

dana”, tracta de manera subtil el tema de l’incest. Un catedràtic universitari retroba a la filla de la seua antiga amant i s’enamora d’ella. Tant en aquest cas com a “Emergència”, el tabú i els costums socials acaben per imposar-se als desitjos dels actants.

Les narracions d’Escobar estan organitzades de manera que mai no decau l’interès. Es precipiten com a fletxes cap a finals sorprenents o bé presenten situacions inusitades que desmunten prejudicis dels lectors. En qualsevol cas, el narrador no renuncia al sarcasme distanciat i intel·ligent en un món on res no és allò que sembla.

Imma Gandia

